

KAPITOLA 1

Po několika mrazivých dnech se prudce oteplilo a sníh tál před očima. Byla sobota a blížilo se poledne. Plzní se nečekaně rozezněly zvony. Nejprve z věže nedostavěného chrámu svatého Bartoloměje na rynku a k němu se rychle přidávaly další. Vilemína to měla nejbližše ke konventu dominikánů. Ani kostel svaté Markéty nebyl zdaleka hotový, ale byl už vysvěcený, a proto chodívala na mše tam. Zrovna vařila, naštěstí dceři Bohuši bylo už třináct let a v kuchyni ji mohla hravě zastoupit. Vilemína byla zvědavá, co se děje, proto dceru postavila ke kotlíku s polévkou a sama vyběhla z domu.

Pospíchala a teprve na ulici si kolem hlavy ovazovala šlojír, jak se na vdovu slušelo. Před vchodem do konventního kostela potkala Důru, manželku bohatého kožešníka a členku Mariánského sesterstva, které ona sama z příkazu administrátora Hilária Litoměřického založila. V čele zbožné družiny stála i po Hiláriově smrti.

„Co se stalo?“ vyhrkla trochu polekaně.

„Dobrá zpráva,“ opáčila Důra a roztočila se, jako by byla na taneční zábavě. „Ten kacír je mrtvý.“

„Který?“

„No přece král Jiřík. Zemřel včera večer v Praze. Před měsícem Rokycana a teď on. Čekají nás konečně lepší časy!“

„Dá-li Bůh,“ ozvalo se za jejich zády. Obě se rychle otočily. Za nimi stál Půta Švihovský z Rýzemberka, pětadvacetiletý rytíř s naducanými kulatými tvářemi a splihlými nakadeřenými vlasy. Na sobě měl sice pěkný, ale zablácený a provlhlý oděv, bylo zřejmé, že právě dorazil. Na Důru se skoro ani nepodíval, zamířil rovnou

k Vilemíně. Objal ji a potom cudně políbil na tvář. Dělával to, kdykoli se setkali.

Půtův otec Vilém byl totiž Vilemíniným kmotrem a po něm dostala své jméno. Narodila se ve dnech, kdy se Plzeň ubránila husitům a on jí na památku té události daroval zlatý medailon s velbloudem. Tohle podivné zvíře Janu Čapkovi ze Sán odvedl z ležení husitských obléhatelů Vilemínin otec Jan a císař Zikmund velblouda přidal na památku do městského erbu. Zvíře pak ještě dlouho žilo v ohradě za radnicí, Plzeňští ho hýčkali jako symbol svého vítězství a díky němu měla Vilemína ve městě jisté výsadní postavení. Otec jí zemřel před šesti lety a velbloud několik týdnů po něm.

Urozený kmotr nezapomněl na Vilemínu ani ve své závěti a odkázal jí rychtářství v Přesticích a masný krám v Horažďovicích. To bylo ještě v době, kdy byla manželkou plzeňského řezníka Jindříška. Jenže předání dědictví se protáhlo, protože Půta byl v době smrti svého otce nezletilý a jeho poručník bratranec Vilém Rabský odmítal majetek dělit do doby, dokud ho svému chráněnci nepředá.

Tehdy poprvé se Vilemína setkala s mladým Půtou. Stejně jako jeho otec i on jí říkával kmotřenko a jako mládenec ji rád líbával. Ne vždy si vybíral jen tvář, ale v rozumné míře mu to dovolovala. Věděla, že na něm bude záležet, zda její dědický nárok uzná. A nezklamala se. Zatímco v jiných případech nastaly průtahy, ona dostala podle kšaftu jeho otce vše hned, jak byl Půta prohlášen za dospělého.

Pokud ho povinnosti přivedly do Plzně, přespával v jejím malém domku, a to pak spolu trávili i večer. Vilemína nebyla žádná krasavice, bylo jí už téměř čtyřicet let, i když na ně rozhodně nevypadala. Měla však pěkně stavěnou postavu a zvláštní kouzlo. Po matce byla živá, bezprostřední a zábavná. Navíc celkem vzdělaná, což uměl Půta ocenit. Sám studoval na vysokém učení v Lipsku a nevzdělané ženy ho nudily. Včetně jeho urozené, bohaté a nezábavné manželky.